

ILKKA

W S O Y

REMES

VAPAUDEN
RISTI

ILKKA

REMES

VAPAUDEN

RISTI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

© Ilkka Remes 2017
ISBN 978-951-0-42779-8
Painettu EU:ssa

ENSIMMÄINEN OSA

1.

Kymmeneltä sunnuntai-iltana vartija Miro Niemi huomasi Kasarmitorin länsilaitaa kuvaavassa monitorissa jotain poikkeavaa. Valkoinen kuorma-auto lähti oudosti heilahtaen liikkeelle S-Marketin tavaravastaanottorampilta.

Niemi tajusi auton vasemman puolen pyörien nousseen väylän reunukselle ja palaavan takaisin kadulle. Rajusta nykimisestä päätellen kuljettajalla näytti olevan vaikeuksia sopivan kaasun löytämisessä. Auto kääntyi Kasarmitorilta osuen liikennemerkkiin, joka vääntyi.

Oliko kuljettaja aloittelija vai humalassa, vai oliko kyseessä jotain pahempaa...

Kuljettaja ei väistänyt oikealta Pohjoiselta Makasiinikadulta tulevaa henkilöautoa, joka joutui tekemään äkki-jarrutuksen.

Niemen katse seurasi Kasarmikadulla valkoisena erottuvan auton lujaa kiihdytystä mäkeä alas monitorilta toiselle.

Hän vei kätensä valvomon puhelimelle, jolla sai suoran yhteyden Helsingin poliisiin päivystyskeskukseen Pasilaan.

Samalla hän siirsi katseensa Eteläesplanadia kuvaavaan monitoriin, jonka kuva-alaan auto ilmestyi. Se jatkoi kohti oranssien katosten täplittämää Kauppatoria, jossa oli jo asiakkaita liikkeellä.

Niemi avasi yhteyden poliisiin.

Elsa Koski työnsi mustia Bugaboo-rattaita Havis Amandan patsaan kohdalla Esplanadilla. Hän oli tullut aamulla junalla Leppävaarasta ja tapaisi pian ystävättärensä Kauppahallissa. Koska Elsa oli etuajassa, hän päätti tehdä pienen kierroksen Kauppatorilla. Kolmen kuukauden ikäinen Kustaa nukkui rattaissa.

Valo vaihtui punaiseksi juuri Elsan edessä. Lokki kaarteli harvakseltaan ohi ajavien autojen yllä. Elsan ajatukset olivat Huuto.netissä olevassa Reiman fleece-haalarissa, josta pyydettiin viisitoista euroa.

Kaukaa alkoi kantautua hälytysajoneuvon ujellusta.

Valo vaihtui vihreäksi ja Elsa astui muiden jalankulkijoiden seassa kadulle vilkaisten kelloaan. Hän saavutti torin laidan ja suuntasi kohti lähimpiä kojuja.

Hälytysajoneuvon ujellus yltyi.

Äkkiä hän havahtui huudahdukseen. Hän vilkaisi taakseen. Jonosta erkaantunut valkoinen kuorma-auto ajoi jalkakäytävälle parinkymmenen metrin päässä suunnaten kohti toria.

Elsa tarrasi rattaiden kahvasta. Hän yritti säännätä pois päin oikealle mutta tungos esti häntä juoksemasta. Huudot yltyivät paniikin noustessa. Hän kuuli rytinää ja vilkaisi taakseen. Kuorma-auton etukulma osui viiden metrin päässä sähkökaappiin, josta singahti kaareissa kipinöitä.

Auto jatkoi suoraan kohti ihmisten yrittäessä pois sen tieltä. Elsa tönäisi vaunut liikkeelle niin rajulla liikkeellä kuin ikinä pystyi. Hänen katseensa osui nuoreen huppariasuiseen mieheen, joka tarttui pysähtyneiden vaunujen kahvaan ja kiskaisi ne liikkeelle.

Ylikonstaapeli Teemu Varjo kiihdytti vastaantulevan kaistan sivussa torin reunaan nähdessään valkoisen kuorma-auton iskeytyvän hedelmäkojun rakenteisiin. Hän hidasti hiukan ja ajoi jalkakäytävälle keulahelma kolahtaen.

”Jätä tähän”, hänen partiokumppaninsa sanoi.

Varjo pysäytti, hyppäsi ulos ja otti virka-aseen käteensä. Hän juoksi ihmisten ja kaatuneiden kojujen seassa kohti kuorma-autoa, joka juuri pysähtyi törmätessään betoniseen kilpikonnaan.

Hän kiihdytti vauhtiaan nähdessään kuljettajan oven avautuvan ja miehen hyppäävän maahan. Etäisyyttä oli liikaa, samoin siviilejä ympärillä.

Varjo kiristi vauhtia edelleen toriyleisön seassa vaikka reidet olivat tulossa. Mies juoksi kohti katua, jonka laidassa jalkakäytävällä seisojien harmaa Peugeot.

Varjo pysähtyi torikauppiaiden autorivin reunaan rajusti puuskuttaen, tähtäsi liipaisinvarmistimella varustetulla Glockilla ja ampui kohti miestä.

Ohi.

Peugeotin ovi avautui ja mies istuutui kyytiin auton lähtiessä kovalla kaasulla heti liikkeelle.

Varjo tuijotti sen rekisterikilpeä ja haparoi radiopuhelimen käteensä.

Elsa heräsi kipuun jalassaan. Hän avasi silmänsä ja tajusi makaavansa asfaltilla.

”Älä liiku”, hänen vieressään polvillaan oleva nainen sanoi. Ympärillä oli paljon ihmisiä, kuului valitusta ja hälytysajoneuvojen ujellusta.

”Vauva”, Elsa sanoi ja yritti kohottautua kyynärpäidensä varaan, mutta selkään iskevä kipu löi hänet takaisin maahan. ”Missä vauva on!”

Vasta silloin hän kuuli itkua. Hän käänsi päänsä äänen suuntaan ja näki huppariin pukeutuneen miehen pitelevän huutavaa Kustaata sylissään.

Hän sulki helpottuneena silmänsä selästä säteilevän kivun yltyessä.

Z.

Saana Rantaperkiö säpsähti hereille, kun joku huusi hysterisellä, kammottavalla äänellä.

Hän kuunteli hetken hämärässä huoneessa. Ei, hänen oli täytynyt nähdä unta. Kukaan Kirkkonummelle kokoontuneista SDP:n vaikuttajista ei kirkuisi kuin kauhuelokuvan uhri.

Saana käänsi kylkeään. Hän oli nukkunut huonosti, kukapa ei olisi. Monissa suomalaiskodeissa nukuttiin huonosti näinä aikoina.

Patja SAK:n jäsenjärjestön virkistyskeskukseen kuuluvan hirsirakennuksen sängyllä oli turhan kova. Saanan ajatukset olivat laukanneet aamuyölle venyneen strategiapalaverin puheenvuoroissa. Sen jälkeen oli vielä istuttu iltaa, minkä seurauksena päätäkin hiukan jomotti. Kokoontuminen oli epävirallinen, käytännössä salainen.

Itärajan yli edellisenä viikonloppuna alkanut ”turva-
paikanhakijoiden” vyöry oli keskeytynyt, kun hallitus oli pysäyttänyt amerikkalaisjoukkojen tulon Suomeen. Siltä osin Saana oli tyytyväinen. Häntä ei myöskään haitannut,

että ongelmat olivat repineet hallituspuolueiden sisäiset erimielisyydet pintaan ja Sipilän hallitus oli kaatumassa. Ennenaikaiset vaalit tarjosivat oppositiossa olevalle SDP:lle komean paluun valtaan juuri kriittisimmällä hetkellä.

Saana aikoi olla mukana pelastamassa Suomea läntisen seikkailupolitiikan myrskyistä vanhojen ja vakaiden, joskin juuri nyt kovin tulehtuneiden idänsuhteiden varaan. Hänet oli edellisellä viikolla valittu eduskuntaryhmän uudeksi puheenjohtajaksi.

”Apua! Soittakaa ambulanssi...”

Pihalta kantautuva kansanedustajakollegan ääni oli järkyttynyt.

Saana ponnahti ylös. Hän kiskaisi farkut jalkaansa ja puseron päälleen, hamusi puhelimen käteensä ja juoksi ulos aamuhämärään.

”Mitä nyt?”

Hän näki pääarakennuksen oven pieleen nojaavan Pirjo Rissasen, joka oli yöpynyt piharakennuksessa Saanan tavoin.

”Soittakaa ambulansseja”, Pirjo toisti järkyttyneenä.

Saanan viereen piharakennuksesta säännännyt kolmas edustajatoveri alkoi näppäillä puhelintaan.

Saana juoksi pääarakennukseen, ohitti salin pitkän pöydän ja ison luonnonkivitakan ja jatkoi käytävälle. Ovet kolmeen makuuhuoneeseen olivat auki, ja Saana pysähtyi ensimmäisen kohdalle. Sängyssä nukkui isokokoinen mies kasvot kohti kattoa, yllään valkoinen t-paita.

Tuomo ei liikahtanutkaan. Oli aivan hiljaista. Yöpöydällä oli lompakko, puhelin ja iPad.

Saana astui miehen viereen.

”Tuomo...”

Puolueen puheenjohtaja Tuomo Suvanto näytti oudon harmaalta. Saana kosketti varovasti miehen poskea ja säpsähti ihon kylmyyttä. Hän ryntäsi käytävälle Pirjon tullessa ovelta vastaan puhelin kädessään. Tämä vastaili hätäkeskuspäivystäjän kysymyksiin.

Vastapäisessä huoneessa puolueen ensimmäinen varapuheenjohtaja Osmo Saario näytti nukkuvan kyljellään sikiöasennossa. Peitto ulottui kasvoihin saakka.

Saana vetäisi peiton miehen kasvoilta. Osmon silmät olivat auki, samoin suu oli jäänyt auki.

Saana käsitti katsovansa kolmen lapsen isän ruumista.

Lattia huojui hänen jalkojensa alla. Hän otti tukea seinästä.

Saana horjui kolmanteen huoneeseen. Hän tiesi jo mitä odottaa, mutta ei halunnut uskoa sitä.

Vilkaisu ovelta riitti. Toinen varapuheenjohtaja Marjo Lappalainen makasi vuoteessaan yhtä elottomana kuin kollegansa.

Saana meni takaisin saliin, jonne oli tullut kaksi muuta sivurakennuksessa yöpynyttä puolueen ydinryhmään kuuluvaa kansanedustajaa, joille oli viime yön keskusteluissa jo pedattu ministeripaikkoja.

He kysyivät jotain Saanalta, mutta hän ei ymmärtänyt enää puhetta vaan lysähti sohvalle.

3.

Lari kääntyi vanhalla farmari-Volvollaan hiekkatielle, jonka kuopissa oli vettä sateen jäljiltä. Syyskuinen sunnuntai Espoon Eestinlaaksossa oli kolea ja pilvinen.

”... ajoi väkijoukkoon Helsingin Kauppatorilla. Alustavien tietojen mukaan auton alkuperäinen kuljettaja on löydetty kuolleena. Loukkaantuneita jalankulkijoita on kymmenkunta, heistä osa vakavasti. Nopeasti paikalle tullut poliisipartio avasi tulen juosten paennutta kuljettajaa kohti, mutta tämä pääsi poistumaan paikalla odottaneen henkilöauton kyydissä. Poliisin mukaan ei vielä tiedetä, onko teolla terroristinen motiivi. Poliisi järjestää tapahtunutta koskevan tiedotustilaisuuden puolilta päivin.”

Lari kuunteli hämmästyneenä. Pakoauton järjestäminen odottamaan osoitti teon huolella organisoiduksi. Ajankohta oli valittu niin, että se osui samaan aikaan kuin jumalanpalvelus suomalaisissa kirkoissa. Ulkomailla vastaavien iskujen yhteydessä tekijän oli ainakin yleensä oletettu toimivan spontaanimmmin.

Lari kääntyi kotipihalleen ja nousi autosta kosteanraikkaaseen ilmaan, jossa leijui sienten tuoksu. Nukkavieru 1930-luvun pieni puutalo seisoi korkeiden kuusten varjossa metsään rajoittuvan tontin takarajalla.

Samassa hän säpsähti. Joku liikkui hänen takanaan.

”Vaihteita pitää säätää”, Eero sanoi ränsistyneen liiterin edustalla ylösalaisin seisovan maastopyöränsä takana kyykkien.

”Etkö lähtenytkään harjoituksiin?”

”Pää on kipeä.”

Lari ei sanonut mitään. Eero oli ollut saman syyn takia poissa myös eilen koulusta, eikä se ollut ensimmäinen kerta. Pääkipua oli tutkittu jo keväällä sen varmistamiseksi, ettei se liittynyt helmikuussa lentokoneen putoamisen yhteydessä pojan saamaan vammaan.

Hän jätti asian Riikalle. Ei ollut ihme, vaikka poika kärsisi psykosomaattisista oireista kaiken puolitoista viikkoa sitten kokemansa jälkeen.

”Vien nämä sisään ensin”, Lari sanoi ja nosti kaksi ruokakassia tavaratilasta.

Kaupassa käyminen tuntui juuri nyt turhauttavalta ajan haaskaukselta. Suomi taiteili veitsenterällä epätoivoisessa ja epävarmassa tilanteessa. Helmikuussa Ruotsin ilmoitettua Natoon hakeutumisesta Venäjä oli kaatanut Suomen sähköverkon hybridi-iskussa, jonka turvin se oli saanut pakotettua itselleen tukikohdat Hangosta ja Ahvenanmaalta.

Jo loppukevällä tilanne oli mennyt siihen, että esimerkiksi aiemmin valmisteltuun listaan Suomen seuraavaksi torjuntahävittäjäksi oli lisätty venäläinen Suhoi Su-34 sekä huippumoderni, tuliterä PAK FA – joista jompikumpi myös valittaisiin. Oli käynyt selväksi, että vuosikausien työ, jolla Suomen puolustusvoimat oli viimeistä piirtoa myö-

ten muunnettu Nato-yhteensopivaksi, oli mennyt hukkaan koska viimeinen askel puolustusliittoon oli jäänyt ottamatta. Lari oli ihmetellyt mistä jatkailu oli johtunut, sillä kuten Mihailovin edeltäjä Putin oli sanonut, Venäjä ei hätistellyt Naton jäsenvaltioita.

Sitten, viime hetkellä ja viimeisenä keinonaan, hallitus oli turvautunut salassa valmistelevaansa sotilasliittoon Yhdysvaltojen kanssa siksi ajaksi, kun maa saataisiin Naton suojaan ennätyksellisen lyhyessä hakemusohjelmassa. USA:n joukkoja tuotiin kaksi viikkoa sitten Suomeen äkillisesti ja salaa muun muassa siviilialuksilla.

Venäjä ei voinut asettua sotilaalliseen konfliktiin Naton kanssa, mutta se vastasi saman tien aloittamalla kymmenien tuhansien ”turvapaikanhakijoiden” vyörytyksen koko itärajan leveydeltä Suomeen. Samaan aikaan paljastui, että Yhdysvalloilla oli suomalaisilta salattuja tavoitteita. Tieto heikensi amerikkalaisten ja Naton kannatusta kansalaisten keskuudessa, koska se muka todisti länsiyhteistyön tuomat riskit.

Lari oli kauhulla seurannut, kuinka katastrofaalinen tilanne oli jakanut kansalaiset jyrkästi kahteen leiriin: Venäjä-myönteisiin konfliktin karttajiin sekä Venäjän vaikutuspyrkimyksiä vastustaviin.

Nyt olisi tarvittu yhtenäistä ja tiukkaa kansallista linjaa, mutta myös hallituspuolueiden sisäinen yhtenäisyys oli repeytynyt, ja hallituksen kaatuminen oli vain ajan kysymys. Lari tiesi Kremlin tähtäävän siihen kaikin keinoin ja hallitukseen kohdistui muutoinkin kova paine. Monet tavalliset suomalaiset eivät hyväksyneet amerikkalaisjoukkojen Suomeen kutsumista tai ”päästämistä”, mikä tuntui hänestä käsittämättömältä.

Uutta hallitusta ei saataisi koottua, ja ennenaikaiset eduskuntavaalit tarjoaisivat Venäjälle hopealautasella mahdol-

lisuuden saada Suomeen ”vakauspolitiikan” kannattajista koostuva hallitus, joka leimaisi länsisuuntautuneet täyden itsenäisyyden kannattajat sotakiikhoisiksi Nato-käytyreiksi, ja esittäisi oman myöntäväisyyslinjansa vastuullisena ja rakentavana rauhanlinjana.

Larille oli selvää, että tilanne vetäisi SDP:n uuteen nousuun. Se olisi näissä vaaleissa todennäköisesti kohoamassa oppositiosta suurimmaksi puolueeksi ja sen puheenjohtajasta tulisi pääministeri. Tulevan hallituksen pohja olisi punamulta vasemmistoliitolla ja ehkä vihreillä vahvistettuna.

Lari näki jo mielessään ministeripörssin nimiä: Tuomioja, Kaikkonen, Lehtomäki, Heinäluoma, Vanhanen, Arhinmäki, Mustajärvi, Kyllönen... Mukaan mahtuisi myös nuoremman polven USA-vastaisia edustajia: Andersson, Marin, Rantaperkiö...

Lari nousi kassit kädessään natisevat portaat taloon ja purki ostoksia keittiössä, kun hänen puhelimensa soi.

”Hei Nina”, hän sanoi huomattuaan nimen näyttörudulla.

”*Oletko kotona?*”

Lari painoi puhelinta tiukemmin korvalleen. Naisen hengästyneestä äänestä huokui hätäännyttä.

”Olen.”

”*Odota siellä. Olen kotonasi pian parin... henkilön kanssa. Tulisitko kadunvarteen meitä vastaan.*”

Yhteys katkaistiin. Lari laittoi puhelimen taskuunsa hämmentyneenä.

Runsaan viikon tuntemisen perusteella Nina Rosenberg oli kylmäpäisyyden ja terveen itseluottamuksen perikuva, mutta monissa liemissä keitetty juristi ei nyt ollut oma itsensä.

Lari nosteli loput ostokset jääkaappiin.

”Kuka se oli?” ovelle hänen taakseen pysähtynyt Riikka kysyi. Hän näytti oudon vakavalta ja kiihtyneeltä.

”Yksi tuttavan tuttava. Ei mitään tärkeää.”

”Saana soitti äsken. SDP:n johtajisto on kuollut leirikeskuksessa Kirkkonummella. Nähtävästi häkämyrkytykseen. Puheenjohtaja ja kaksi varapuheenjohtajaa. Saanakin oli siellä, mutta onneksi sivurakennuksessa.”

Larin liikkeet jähmettyivät. Hän tuijotti Riikkaa.

”Kuulostaa todella oudolta. Miten se tapahtui?”

”En tiedä tämän enempää.”

”Käsittämätöntä.”

”Suomessa kuolee satakunta ihmistä vuodessa häkämyrkytykseen. Joskus kokonaisia perhekuntia.”

”Se ei tee puoluejohdon kuolemasta yhtään vähemmän kummallista.”

”Ei tietenkään. Kohta se on uutisissa...”

Eteisestä kuului kolinaa ja Eero ilmestyi näkyviin kädet mustana pyöränrasvasta.

”Saitko vaihteet kuntoon?” Lari kysyi. ”Tarvitsetko apua?”

”Ne on säädetty nyt. Iskevätkö terroristit kohta Espoosakin?”

”Ei kuljettajasta ja motiiveista tiedetä vielä mitään.”

”Mitä muuta syytä jollain olisi ajaa ihmisten päälle?”

”Odotetaan poliisin antamia tietoja. Mennäänkö kokeilemaan vaihteita?”

”Veisittekö nuo mennessänne”, Riikka sanoi nyökäten kohti roskapussia ja lehtipinoa.

Lari kahmaisi pussin ja lehdet mukaansa ajatukset Kirkkonummen oudossa onnettomuudessa. Hän meni Eeron perässä ulos portin pielessä oleville roskalaatikoille.

Hän laski lehtipinon kainalostaan ja vilkaisi vaivihkaa tielle. Nina Rosenbergin äänensävy oli saanut hänet varuilleen.

Lari yritti päästä Suomea vastaan psykologisia operaatioita järjestävien venäläisten jäljille erään Ninan kontaktin kautta. Vaikka Ninalla oli myös henkilökohtaiset motiivit toiminnalleen, pelkäsi Lari sotkeneensa tämän hengenvaarallisiin asioihin.

Lari käveli kohti liiteriä autonsa ohi. Hän oli peittänyt kaksikomponenttimassalla auton pelteihin Sipoossa syntyneet luodinreiät. Ampumavälikohtaus oli tapahtunut venäläisten Suomeen kohdistaman epävakauttamisen keskeisen toimeenpanijan Tero Mäkilaakson pihalla.

Ehjän takalasin hän oli joutunut vaihdattamaan kalliissa erikoisliikkeessä, mutta löytänyt takavalon umpion romuttamolta. Jokainen säästetty euro tuli nyt tarpeeseen. Suomi tulisi keikkumaan vielä pitkään jyrkänteen laidalla eikä oman turvallisuusalan yrityksen perustaminen – asiakkaista ja tuotoista puhumattakaan – olisi ratkaisu ainakaan lähimpien kuukausien rahatilanteeseen.

Eikä ehkä lähivuosienkaan, sen verran syvälle Suomen talous oli Venäjän helmikuisen iskun jälkeen romahtanut. Hyökkäys oli lamaannuttanut investoinnit ja karkottanut ulkomaisia yrityksiä aiemmin vain teoreettisena uhkana pidetyn Suomen poliittisen maariskin toteuduttua.

Venäjä olisi voinut halutessaan pysäyttää käytännössä täysin Suomen kauppamerenkulun Ahvenanmaalta käsin, mutta ilman sitäkin lama oli pakottanut jo leikkaamaan dramaattisesti valtion kuluja. Venäjän suuntaan kallistuneiden poliitikkojen ja tutkijoiden lupailema idänkaupan autuaaksi tekevä vaikutus loisti poissaolollaan.

Omaa taloustilannettaan Lari oli joutunut kohentamaan myymällä Venäjältä vuosien mittaan hankkimiaan ikoneita,

joita oli jäljellä enää muutama. Suurimman osan kokoelmastaan hän oli menettänyt vandaaleille, jotka olivat tuhonneet talon irtaimiston helmikuun sähkökatkon aikana.

Eero tuli pyörällään vajan suunnasta.

”Toimiiko?” Lari kysyi.

”Joo.”

Samassa tieltä kuului kovaa vauhtia lähestyvän auton ääntä. Näkyviin ilmestyi harmaa Mercedes-pakettiauto, joka pysähtyi portin eteen.

Sivuikkuna laskeutui alas. Nina näytti kalpealta ja jännittyneeltä. Mustakehyksisten lasien takaa katsoi terävä silmäpari.

”Pyytäisitkö poikaa menemään sisälle.”

Lari katsoi ihmetellen haudanvakavaa, kolmenkymmenen ikäistä naista ja kääntyi sitten.

Eero oli selvästikin kuullut mitä nainen oli sanonut. Poika katsoi uhmakkaasti Laria.

”Eero, menisitkö sisälle.”

”Miksi? Käyn ensin –”

”Mene nyt vain. Vähäksi aikaa.”

Eero vaikenä. Hänen silmistään heijastui pettymys. Hän kääntyi ja lähti taloa kohti.

Lari käveli pakettiauton ohjaamon viereen ja nousi matkustajan paikalle. Mitään sanomatta Nina ojensi hänelle puhelimensa, jonka näyttö osoitti yhteyden olevan auki jonnekin.

Lari nosti puhelimen korvalleen. ”Haloo?”

”*Kuuntele tarkkaan*”, kenraaliluutnantti Lauri Kahman ääni sanoi. ”*Tee mitä Rosenberg pyytää. Ajakaa Upinniemeen. Hoida puheet siellä ja katso, että mahdollisimman harva näkee potilaan.*”

Yhteys katkaistiin.

”Minkä potilaan?” Lari kysyi ojentaessaan puhelimen Ninalle.

Nina nyökkäsi tavaratilan seinän suuntaan. ”Setäni on siellä kahden ulkomaalaisen kanssa.”

Nina nousi ulos WWF:n hupparissaan, reistaskuhousuisaan ja kevyitä vaelluskenkiä muistuttavissa jalkineissaan. Lari seurasi häntä auton peräovelle. Larin kautta Nina oli viime päivinä tutustunut myrskyn silmään joutuneeseen Kahmaan, joka oli hyllytetty Pääesikunnan päällikön virasta runsas viikko sitten. Kahman väitetyt omavaltaisuudet amerikkalaisten kanssa olivat paljastuneet venäläisten vakoilutoimien seurauksena muun muassa rannekelloon piilotetun tallentimen avulla. Suuri osa ”todistusaineistosta” oli väärennettyä, mutta totta oli se, että amerikkalaiset olivat jyränneet Kahman ajaessaan omia turvallisuuspoliittisia etujaan äärimmilleen kiristyneessä idän ja lännen hermopelissä.

Lari nousi Ninan perässä tavaratilaan. Ensimmäiseksi hän näki himmeässä valossa kuudenkymmenen ikäisen miehen, joka näytti hyvin hermostuneelta, vaikka yrittikin antaa kontrolloidun vaikutelman. Lattialla makasi neopreenisessa sukelluspuvussa hahmo, jonka ääreen oli kumartunut kiharahiuksinen keski-ikäinen mies.

”Tässä on setäni Samuel”, Nina sanoi seisaallaan olevan vanhemman miehen suuntaan nyökäten. ”Tuttavani Lari Vuori”, Nina esitteli kireällä äänellä.

”Kuten jo kuulit, meillä on hätätilanne”, Samuel sanoi. Hänellä oli tumma neule, kauluspaita ja suorat housut. Hän jatkoi englanniksi: ”Ezra kertoo lisää.”

Lattialle polvistunut mies katsoi Laria.

”Ystäväni joutui laitevian seurauksena nousemaan pintaan liian nopeasti.” Ruskettuneen, jäntevän miehen ilme oli epäluuloinen ja tyly. Hänen vieressään makaavan sukeltajan

kuivapuvun ja lämpöalusasun oikea käsivarsi oli leikattu auki koko mitalta. Kyynärtaipeeseen oli kiinnitetty roudarinteipillä kanyyli, josta meni kirkas letku tavaratilan seinään teipattuun tippapussiin. Mies piteli maskia potilaan suun edessä.

”Annamme hänelle sataprosenttista happea ja Ringerin liuosta”, Ezraksi puhuteltu mies jatkoi.

Samassa potilas alkoi yskiä hakkaavasti, ja mies otti maskin pois.

Vasta silloin Lari huomasi, että tajuton sukeltaja oli nainen. Tämän suusta purkautui veristä vaahtoa.

”*Let’s go*”, mies hoputti pyyhkiessään vaahtoa pois liinalla ja koskettaessaan naisen mustia, puolipitkiä hiuksia rauhoittavasti.

”Mennään jo”, Samuel toisti kireästi ja tönäisi takaoven auki.

Lari hyppäsi tielle Nina perässään. Juuri kun sisään jäävä Samuel oli vetämässä takaovea kiinni, Nina tarttui sen reunaan.

”Ovatko he Israelista?” hän kysyi sedältään.

”Älä kysele. Lähdetään nyt!”

Samuel riuhtaisi oven kiinni Ninan nenän edestä.

”Aja sinä”, Nina sanoi Larille.

Lari suuntasi kohti kuljettajan ovea. Hän muisti Kahman päättäväisen sävyn ja ymmärsi tilanteen kriittisyyden. Sukeltajantaudissa laajentuneet typpikuplat tukkivat ja rikkoivat verisuonia aiheuttaen keuhkorepeämän ja ilmarrinnan. Niiden seurauksena paineistettu kaasu voisi päästä sydämen vasemmalle puolelle, mistä se iskisi suoraan aivoja sepelvaltimoihin. Se johtaisi lähes varmasti kuolemaan.

”Entä Porvoo?” Lari kysyi käynnistäessään moottorin.
”Lupasin Eveliinalle tulla huvilalle hyvissä ajoin.”

SADAN VUODEN ITSENÄISYYS VEITSETERÄLLÄ

Syksyinen Suomi kiehuu kriisien keskellä. Venäjä on lähettänyt itärajan yli kymmeniä tuhansia ”turvapaikanhakijoita” murtaakseen USA:n sotilasapuun turvautuneen naapurinsa.

Kansallinen yhtenäisyys romahtaa. Talvisodan hengestä ei some-Suomessa ole häivääkään. Sipilän hallitus kaatuu ja edessä ovat ennenaikaiset vaalit.

Hetki, jota Venäjä on odottanut. Suomi on yksin – sisäisesti eripuraisena, lamaantuneena ja laumasta erillään.

Moskova turvautuu pimeimpiin ja röyhkeimpiin keinoihinsa palauttaakseen Suomen etupiiiriinsä, kunnes ryhmä suomalaisia iskee takaisin kaksin verroin ovelammin – tavalla, joka herättää Kremlissäkin kauhua.

Suomen viimeinen vapaustaistelu alkaa.

HORNA-SARJAN ITSENÄINEN PÄÄTÖSOSA

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-42779-8